



Arrest

nr. 172 444 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. ROBBERECHTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij heeft op 17 september 2015 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de neergaande lijn van een Belgische onderdaan. Op 15 maart 2016 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2015 werd ingediend door :

*Naam : B. (...) Voorna(a)m(en) : A. (...) nationaliteit : Marokko
Geboortedatum 30.10.1972 geboorteplaats : CASABLANCA Rr : (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te ((...))*

Om de volgende reden geweigerd(3)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen lasten zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende : ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : de familieleden vermeld in artikel 40bis§2, eerste lid , 1° tot 3° , die de Belg Begeleid of zich bij hem voegen’

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder K. R. (...)). Betrokkene is ouder van 21 jaar, en hij dient dus aan te tonen dat hij te laste is van zijn moeder, reeds van in het land van herkomst of origine. Eerdere aanvragen op die basis werden reeds geweigerd omdat het niet geloofwaardig is dat betrokkene te laste is van zijn moeder. Dit is ook weer het geval.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over : een attest van het OCMW dd. 20.10.2015, bewijs werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon uitgereikt door het ABVV handelend over de periode van de 03.15 tot en met 11.2015, een attest van de VDAB dd 07.12.20015 met de in en uitschrijvingen voor de periode van 10.04.2007 tot 07.12.2015 van de referentiepersoon. Uit dit document blijkt ook dat de referentiepersoon sedert 19.08.2015 vrijgestelde is als oudere werknemer, bewijs sollicitaties, een attest van onvermogen dd. 09.11.2015 opgesteld door de lokale overheden dat betrokkene geen eigendommen heeft, een verklaring dd. 10.11.2015 opgesteld op basis van een volmacht dat vermeldt dat betrokkene geen job had in Marokko voor hij naar België vertrok. Overzicht Moneytrans dd 21.03.2013 waaruit 3 stortingen ten aanzien van betrokkene blijken dd. 10.12.2009, 25.11.2009 en 06.10.2009.

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Daartoe zijn de bedragen die voor het vertrek aan betrokkene werden overgemaakt te gering en betreffen ze slechts de laatste drie maanden van 2009.

Gezien betrokkenes eerste aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op 30.10.2010. Op basis van de voorgelegde bewijsstukken kan alvast niet worden vastgesteld dat hij toen ten laste was van de referentiepersoon. De andere voorgelegde documenten, nl. Het attest van onvermogen betreffende de eigendommen van betrokkene en het bewijs waaruit blijkt dat hij geen job had in Marokko voorafgaandelijk zijn komst naar België doen geen afbreuk aan deze vaststelling. ‘t Is immers niet omdat betrokkene zelf onvermogen was in het land van herkomst dat automatisch mag worden aangenomen dat hij daarom ten laste was van de referentiepersoon.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Zij betoogt:

“De bestreden beslissing stelt dat het niet bewezen is dat verzoeker reeds in zijn land van herkomst ten laste was van zijn moeder als referentiepersoon. De beslissing stelt verder dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker ten laste was van zijn moeder. De beslissing stelt dat eerdere aanvragen van verzoeker tot gezinshereniging reeds werden geweigerd op deze basis en dat het nu weer het geval is. Feit is dat de vorige weigeringsbeslissing dd. 29-06-2015 (stuk 3) niet was gebaseerd op dit feit, maar op het feit dat de moeder van verzoeker als referentiepersoon geen voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen had. In de vorige weigeringsbeslissing van de DVZ werd enkel als argument aangehaald het feit dat de moeder van verzoeker niet aantoonde dat zij actief naar werk zocht en daarom haar uitkering niet in aanmerking kon worden genomen. Feit is dat de moeder van verzoeker in

het kader van huidig verzoek wel degelijk deze bewijzen heeft gevoegd aan huidig dossier. Daarom wordt wat dit argument betreft geen woord meer gerept in huidige beslissing. Bovendien is het zo dat verzoeker zelfs niet dient te bewijzen dat zijn moeder op zoek is naar werk aangezien zij vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt overeenkomstig art. 89 en 98bis van het KB van 25-11-1991 houdende werkloosheidsreglementering. Thans gooit men de beslissing over een andere boeg (terwijl men ten onrechte verwijst naar de vorige weigeringsbeslissing) en stelt de verwerende partij dat het niet bewezen is dat verzoeker ten laste zou zijn van zijn moeder, reeds in het land van herkomst. Feit is dat verzoeker de bewijzen voorlegt die hij kan voorleggen en die ter zijner beschikking zijn. Met name is het zo dat verzoeker steeds afhankelijk is geweest van zijn moeder, geen werk vond in Marokko en volledig onvermogen was toen hij in Marokko woonde terwijl zijn moeder reeds in België woonde. Verzoeker heeft de stukken gevoegd, zoals geld stortingen via Moneytrans vanuit België naar Marokko. Een en ander bewijst op zich reeds dat moeder verzoeker financieel steunde en ten laste nam toen verzoeker nog in Marokko woonde. Het feit dat verzoeker bewijst via officiële documenten dat hij geen job had in Marokko en dat hij geen eigendommen in zijn bezit had en onvermogen was, is op zich al voldoende om te stellen dat hij financieel afhankelijk was van een derde. Die derde persoon was namelijk zijn moeder. Dit blijkt uit de geldstortingen die gebeurd zijn, maar ook uit de verklaringen van zowel moeder als zoon en uit de redenering waaruit het logisch is dat een moeder met een vast inkomen (in de tijd dat moeder nog werkte en zoon in Marokko verbleef) haar zoon steunt en ten laste neemt. Uit niets blijkt het tegendeel. De beslissing van de DVZ is absoluut niet, alleszins onvolledig en onduidelijk/fout gemotiveerd. De beslissing vermeldt tevens niet naar de datum van de aanvraag van het verzoek tot gezinshereniging zodat verzoeker zich de vraag stelt of de beslissing wel gesteund op het verzoek dat ingediend is door verzoeker. Ook wordt verwezen naar "eerdere aanvragen" terwijl niet wordt gespecificeerd welke aanvragen worden bedoeld, er worden geen data vermeld en/of gevoegd. De eerdere aanvragen zijn immers geweigerd op grond van andere redenen die thans in huidige aanvraag werden rechtgezet. Behoudens te verwijzen naar deze eerdere aanvragen en de weigeringsbeslissingen verbonden aan deze aanvragen, dewelke in casu niet meer van toepassing zijn, brengt de beslissing geen verdere motivering naar voor. De beslissing van DVZ is verder helemaal niet logisch of onderbouwd met argumenten om de aanvraag van verzoeker te weigeren."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat ten onrechte wordt gesteld dat eerdere aanvragen werden geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de moeder, en dit nu ook weer het geval is.

De vermelding dat "Eerdere aanvragen op die basis werden reeds geweigerd omdat het niet geloofwaardig is dat betrokkene ten laste is van zijn moeder", betreft geen determinerend motief van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij haar kritiek hierop sowieso niet dienend is (zie ook: RvS 28 februari 2006, nr. 155.690; RvS 6 maart 2003, nr. 116.712; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.882; RvS 17 april 1998, nr. 73.094).

2.4. De verzoekende partij heeft op 17 september 2015 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend, als descendent van K. R. die de Belgische nationaliteit heeft. Bij het indienen van de aanvraag werd de verzoekende partij uitdrukkelijk verzocht om onder meer "bewijs ten laste in het verleden" voor te leggen, dit blijkt uit de bijlage 19ter van 30 januari 2015. De beslissing steunt op artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

In casu heeft de verzoekende partij stukken voorgelegd, die door de gemachtigde van de staatssecretaris werden beoordeeld. De gemachtigde besliste dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarde van ten laste zijn, en dit op grond van volgend determinerende motief: *“Uit het geheel van bovenstaande documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Daartoe zijn de bedragen die voor het vertrek aan betrokkene werden overgemaakt te gering en betreffen ze slechts de laatste drie maanden van 2009.”*

De verzoekende partij ontkent niet dat zij dient aan te tonen in het verleden ten laste te zijn geweest in het herkomstland. Zij stelt dat zij steeds afhankelijk is geweest van haar moeder, geen werk vond in Marokko en volledig onvermogen was toen zij in Marokko woonde terwijl haar moeder reeds in België woonde.

De verzoekende partij gaat niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. De loutere bewering dat zij in het herkomstland ten laste was van haar moeder, volstaat uiteraard niet. Het komt aan de aanvrager toe om aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden, waaronder het ten laste zijn van de referentiepersoon in het verleden. Door te verwijzen naar de stukken die zij bij de aanvraag gevoegd heeft, en die ook opgesomd worden in de bestreden beslissing, weerlegt de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet dat zij niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, voor het indienen van de eerste aanvraag gezinshereniging in 2010.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert hierover niet op kennelijk onredelijke wijze dat *“Daartoe zijn de bedragen die voor het vertrek aan betrokkene werden overgemaakt te gering en betreffen ze slechts de laatste drie maanden van 2009”*. Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij hier niet op ingaat doch zich beperkt tot een loze bewering die niet kan worden aangenomen en geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing.

De verzoekende partij weerlegt voornoemd motief evenmin door te verwijzen naar de voorgelegde attesten dat zij geen eigendommen heeft en geen job had in Marokko voor zij naar België kwam. Zij gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing dat *“De andere voorgelegde documenten, nl. het attest van onvermogen betreffende de eigendommen van betrokkene en het bewijs waaruit blijkt dat hij geen job had in Marokko voorafgaandelijk aan zijn komst naar België doen geen afbreuk aan deze vaststelling. 't Is immers niet omdat betrokkene zelf onvermogen was in het land van herkomst dat automatisch mag worden aangenomen dat hij daarom ten laste was van de referentiepersoon”*.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.5. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de *“beslissing de datum van de aanvraag van het verzoek tot gezinshereniging niet vermeldt zodat verzoeker zich de vraag stelt of de beslissing wel gesteund is op het verzoek dat ingediend is door verzoeker”*.

Deze kritiek mist feitelijke grondslag. Immers wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat: *“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2015 werd ingediend door: (...).”*

2.6. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op

grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC